

Fabulace divočiny na Šumavě

Nikde na Šumavě neexistuje divočina, k zastížení jsou jen fragmenty přírodě blízkých ekosystémů. Bylo by hrubým omylem pokládat šumavské lesy za čistou přírodu - jedná se o kulturní krajinu, kde lesy mají změněnou druhovou skladbu. Žádoucí je přírodě blízké pěstování lesa a promyšlená reintrodukce vytlačených druhů. Nejdůležitější je návrat buku, jedle a ušlechtilých listnáčů do prostředí, které jim podle rekonstrukce stanoviště patří. Prof. Ing. J. Jeník, CSc., dr.h.c.

Prales nelze jen tak zavést, zdivočení je spíš pokračování kultury jinými způsoby, resp. co se zkulturnilo monokulturou, nedá se jen tak odkulturnit, obvykle nikdy. RNDr. V. Sádlo

Špatný stav lesů, hynutí porostů, ztráta odolnosti, kalamity, nízká biologická diverzita, pokles retenčních schopností a dalších funkcí lesů např. eroze, je způsobena poklesem přirozené biologické rozmanitosti v lesích. Stanovisko odborníků k ochraně českých lesů z 10. 5. 2006

Skladba lesních dřevin NP Šumava (v %)

dřevina	původní - kolem r. 1850	současná	přirozená dle ÚHUL
smrk ztepilý	51,0	83,7	41,9
jedle bělokorá	13,0	0,9	17,3
borovice blatka, borovice kleč	2,4	2,7	0,7
borovice lesní	2,0	4,3	3,1
modřín opadavý	0,05	-	-
ostatní jehličnany (včetně tisu)	0,05	0,02	0,1
Jehličnany celkem	68,5	91,6	63,1
buk lesní	21,0	5,8	27
pionýrské listnáče (bříza, jeřáb)	8,0	2,3	7
javor klen	2,0	0,2	1,7
ostatní listnáče (jilm, jasan, olše)	0,5	0,08	1,2
Listnáče celkem	31,5	8,38	36,9

Pokud ale byla dlouhodobá přírodní skladba lesních biotopů významně antropogenně pozměněna, není samovolnými přírodními procesy, vzhledem ke zvýrazněným stresovým faktorům a ekologické validitě taxonů již možný návrat bez lidské ekosystémové asistence.

V „Evropsky významné lokalitě“ Šumava jsou chráněny tyto typy přírodních lesních stanovišť:

9110 - Bučiny asociace Luzulo-Fagetum

9130 - Bučiny asociace Asperulo - Fagetum

9140 - Středoevropské subalpínské bučiny s javorem (*Acer*) a šťovíkem horským (*Rumex arifolius*)

9180 - Lesy svazu Tilio-Acerion na svazích, sutích a roklích, prioritní typ přírodního stanoviště

91D0 - Rašelinný les, prioritní typ přírodního stanoviště

91E0 - Smíšené jasanovo-olšové lužní lesy temperátní a boreální Evropy (Alno-Padion, Alnion incanae, Salicion albae)

9410 - Acidofilní horské smrčiny (Vaccinio-Piceeta).

Uvedená požadovaná ochrana a její uskutečňování je analyzována v publikaci Šumava a její perspektivy I, II, což ale ideology divočiny nezajímá. **Prvoplánová bezzásahovost ve zkulturněných biotopech k výrobě „virtuální“ divočiny, sofistikovaně mediálně intenzivně prosazovaná Hnutím Duha a několika kariéerními univerzitními pedagogy a správními pracovníky na co největší ploše („alespoň 50 – 80 % ploch Šumavy“) je barbarským zločinem !** M. Bláha (Hnutí Duha) v Hospodářských novinách z 4.7.2014 prohlašuje: „*Nezávislé mapování ukázalo, že příroda která na Šumavě vyžaduje ochranu před těžbou dřeva a dalšími zásahy, se dochovala na polovině národního parku.*“ tedy:

„Hnutí Duha může kdekoliv a kdykoliv na Šumavě podle svého úsudku cokoliv činit jako „zelené milice“ ?

- Prakticky většina mediálně prezentovaných informací Hnutím Duha jsou, nejmírněji řečeno „fabulace“, které zasvěcení občané, pro jejich špinavost nechtějí ani komentovat, přesto ale úporně a dlouhodobě jsou s oblibou prezentovány, neboť media milují „velká slova“

- Ideologie divočiny má snahu prohlásit bezzásahovost ve zkulturněných porostech Šumavy jako *moderní ochranu přírody*, tou však mohou vzniknout pouze sekundární nestabilní smrčiny, skutečně moderní ochrana vyžaduje ekosystémový asistenční přístup

- „Šumavská divočina“ by měla přilákat „VIP hosty“ z areálů na okraji NP Bavorský les, ti však dnes dají přednost skutečné divočině před deprimující a převážně nepřístupnou, násilně vyrobenou kulisou „divočiny“.

Pro porovnání: Švýcarsko má jediný národní park o poloviční rozloze NP Šumava, další již nechce - stačí jim citlivé využívání přírody, kterou je možno již závidět.

Cesta k národnímu zdroji - prameni Vltavy, jakoby symbolizuje současně uskutečňovanou „ochranu“, pokoleními citlivě utvářené, kulturní Šumavy.

Ideologové vyrábějící nejrozsáhlejší „virtuální divočinu“, na Šumavě ji označují jako „divoké srdce Evropy“, ta je však chronicky nemocná. Skutečná moderní ochrana přírody spočívá v ekosystémové asistenční pomoci, bezzásahovostí se vytváří sekundární nestabilní, téměř stejnověké smrčiny. Prosazení bezzásahových přírodních procesů velkoplošných disturbancí ve zkulturněné Šumavě přináší narušení krajinného rázu, a pro několik generací narušení trvalé udržitelnosti jak environmentální, tak ekonomické a sociální a to nejen pro region Šumavy, ale i pro ČR.